

122

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

NICOLAE MINEI

OMUL ARUNCAT ÎN LUNĂ

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

NICOLAE MINEI

OMUL ARUNCAT ÎN LUNA

Colecția „Povestiri științifico fantastice"
1 2 2

Dragi cititori,

Vă rugăm să ne scrieți impresiile și observațiile dv. critice cu privire la acest roman și la prezentarea lui grafică.

Adresa noastră este: Colecția „Povestiri științifico-fantastice“ a revistei „Știință și tehnică“, Casa Scînteii, Piața Scînteii nr. 1, raionul I. V. Stalin, București.

MANUSCRISELE NEPUBLICATE
NU SE ÎNAPOIAZĂ

★

MANUSCRISELE NEDACTILOGRAFIATE
NU SE IAU ÎN CONSIDERAȚIE

Coperta-desen: DUMITRU IONESCU

I

Feathersome privi maşinal pendula înaltă de mahon, în stil colonial : arăta patru fără un minut.

— E în urmă, bineînţeles, spuse el.

Rîse scurt, fără nici o veselie, şi adăugă :

— Noi toţi mergem în urmă, înţelegi ?

Închise aparatul de televiziune. Generalul Croyden protestă zgomotos :

— De ce închizi, senatorule ? Vine un film grozav... E păcat să-l...

Feathersome continuă ca şi cum nici nu l-ar fi auzit :

— Toată America a rămas în urmă... Înţelegi cum vine asta Jack ?

— Senatorule !... Iubite senatorule !... Aş prefera să văd filmul decît să te ascult pe tine ! Croncăneşti mereu, pesimist ca un corb cocoţat pe un cavou...

— Iar te-ai ameţit, Jack. Ţie nu-ţi prieşte bourbonul *...

— Mie ? Te desfid să găseşti ceva care să-mi priască mai bine decît bourbonul... Stai, că n-am terminat. Şi te desfid să găseşti pe cineva căruia să-i priască mai bine bourbonul decît mie !

— Generale Jack T. Croyden, eşti un măscărici dezgustător !

Ceva în tonul senatorului îl făcu pe Croyden să renunţe în ultimul moment la gluma pe care o avea pe buze.

— Ce-i cu tine, Ben ? întrebă el cuminţit. S-a întîmplat ceva ?

— Ceva ? explodă senatorul. Ceva ? Tu n-ai ascultat anunţul de adineauri ? N-ai auzit că s-a întîmplat ceva ?

— Îţi mărturisesc, dragă Ben, că n-am fost tocmai atent. Cu atît mai mult cu cît un crainic... Eu, după cum ştii, prefer crainicele...

Feathersome se trînti într-un fotoliu şi gura i se crispă într-un rictus amar :

— Jack, băiatule, halal să-ţi fie ! Trece istoria pe lîngă tine şi tu nici n-o simţi !

— Ştii că ai reuşit să mă faci curios, senatorule ? Ce s-a întîmplat ?

— Eşti fenomenal, Jack, zău că eşti fenomenal ! Cred că în toate Statele Unite nu mai sînt încă zece ca tine care să nu ştie ce s-a întîmplat. A aselenizat !

---

* Bourbon = whisky fabricat din porumb (n.a.).

— Pardon ?

— A aselenizat !... A ajuns în lună... Racheta rusească a atins Luna la ora şi minutul prevăzute! Adineauri, Jack, s-a întrerupt emisia ca să anunțe asta ! Şi tu nici măcar n-ai băgat de seamă ! A aselenizat, înţelegi ! ?

Croyden oftă adînc şi nu răspunse. Îşi umplu paharul pe jumătate cu whisky. Vru să adauge sifon, dar se răzgîndi şi dădu pe gît numai alcoolul.

— Da, Jack ! Exact cînd au prevăzut : la 17 şi 2 minute, ora noastră, adică la ora 0 şi 2 minute, după Moscova. Ziua asta de 14 septembrie 1959 o să intre în istorie, înţelegi tu asta ?

Croyden se uită la ceas :

— Hm ! Asta înseamnă că, de şase minute, ruşii sînt în Lună.

— Ruşii nu, dar fanioanele lor da !

— Aş mînca ceva, spuse încet generalul, cu o voce rugătoare. Mie emoţiile îmi stîrnesc pofta de mîncare.

Senatorul scoase din cutia de pe măsuţă o ţigară de foi, îi muşcă vîrful şi îl scuipă pe covor — un „Tabriz" veritabil, în nuanțe de albastru pal. Pipăi cu buzele trupul gros al ţigării, apoi o aprinse şi trase fumul adînc în piept. Generalul îl urmărea în tăcere, cu ochii lui mici. Într-un tîrziu, senatorul vorbi din nou, fără să scoată ţigara din gură :

— Îţi dai seama de consecinţe, Jack ? Creierul tău înceţoşat de whisky este el în stare să cuprindă multiplele şi uriaşele consecinţe ale acestui succes sovietic ?

— Ben, dar n-am băut aproape de loc !

— Gîndeşte-te : mai întîi o zdrobitoare victorie morală asupra noastră. Ruşii sînt primii care ating Luna. În al doilea rînd, au făcut dovada o dată mai mult că dispun de rachete cu o rază de acţiune fantastic de mare. În al treilea rînd — bagă bine la cap, generale, asta e important pentru voi, militarii —, au arătat o precizie înspăimîntătoare. Ce-ai spune dacă un puşcaş, trăgînd de dincolo de Atlantic, şi-ar trimite glonţul drept în ţigara mea ?

— Aş spune că snaiper * ca ăsta n-am mai pomenit niciodată. Şi că e păcat de o ţigară atît de bună !

— Ei bine, ce-au făcut ruşii cu racheta lor în Lună este incomparabil mai mult. Înţelegi cît de perfecţionat este sistemul lor de teleghidaj ?

Croyden se mulţumi să dea din cap afirmativ. Îi era foame şi spera din adîncul sufletului ca această discuţie să se termine cît mai repede şi ca senatorul să nu-l mai întrebe din două în două minute dacă înţelege.

— Da, Jack, dar asta nu e totul. Lucrul cel mai important vine de abia acum. Ia spune-mi tu : cine va fi stăpînul Lunii ? Ruşii ? Sau noi ?

— A, la asta te gîndeşti ?

— Da, Jack, la asta mă gîndesc. Şi ar trebui să nu fiu singurul care să se gîndească la asta ! Cînd se va pune problema a cui e Luna, noi ce o să răspundem ? Ce drepturi avem noi asupra ei ?

Croyden se scărpină în cap şi încercă, timid, să glumească :

— Ce-ar fi ca măcar Lunii să-i dăm dreptul la autodeterminare ?

---

* Snaiper = trăgător de elită (n.a.).

— Ești un imbecil, Jack. Nu ești capabil decît de spirite proaste ! Și cînd mă gîndesc că mulțumită mie ai ajuns tu comandantul bazei astronautice din Jacksonville !

— Lucru pentru care îți voi rămîne în veci recunoscător, spuse dulce Croyden. De altfel, am și început să-ți dovedesc gratitudinea mea, Ben. Cunosc un anumit general care a făcut anumite comenzi la o anumită firmă unde principal acționar este un anumit senator care...

— Isprăvește cu prostiile, Jack. Unul dintre lucrurile care nu-mi plac la tine...

— Aha, sînt mai multe lucruri care nu-ți plac la mine...

— Sînt foarte multe ! Și unul dintre ele este că vezi totul în mic. Parcă ai privi mereu printr-un binoclu, numai că de-a-ndoaselea. Tu acum ești mulțumit de toate : de viață, de carieră, de tine însuți. Ai patru stele *, ești comandantul unei baze, mai cîștigi și ceva dolari pe deasupra... Gata ! Altceva nu-ți mai trebuie. Eu sînt cu totul altfel, Jack. Sînt de zece ori mai bogat decît tine, sînt președintele lui „Flying Motors Co.", sînt unul din senatorii cei mai ascultați în Congres... Și tot nu mi-e destul ! Tot nu mă-mpac cu soarta ! Eu sînt un adevărat Homo americanus ! Eu vreau mereu mai mult, mai mult, mai mult !

Croyden îl asculta în tăcere. Se cunoșteau de patruzeci și cinci de ani, fuseseră colegi de clasă în tot timpul liceului și rămăseseră prieteni și după aceea. Dar și acum, ca și pe vremea cînd își toceau coatele pe aceeași bancă, pe Croyden îl uimea nemăsurata ambiție a lui Feathersome. Il uimea și, fără să vrea, se lăsa subjugat de ea. Și pe urmă, senatorul avea dreptate : fără sprijinul lui, Croyden n-ar fi fost avansat și n-ar fi ajuns niciodată comandantul bazei astronautice de la Jacksonville, ci ar fi murit un obscur colonel de provincie, amator de bourbon și de femei frumoase.

— Croyden, continuă necruțător senatorul, de doi ani ești stăpînul celei mai importante baze astronautice din Statele Unite. Ai măcar o cît de vagă idee asupra Lunii ? Știi, de exemplu, cam ce se găsește pe acolo ?... Aștept un răspuns serios, nu o glumă stupidă !

— Cel mai serios răspuns pe care pot să ți-l dau în privința asta este : nu, habar n-am ce se găsește în Lună.

— Mă așteptam ! Ei bine, eu m-am documentat ! Nu degeaba m-au botezat adversarii mei „senatorul Lunii"... Află, dragul meu, că după ipoteza francezului Hilaire Cuny, în Lună se găsește de vreo mie de ori mai mult radiu decît pe Pămînt !

— Oho !

— Precum spun ! In orice caz, se pare că este dovedit că acolo se găsesc toate minereurile care sînt și pe Pămînt, numai că acolo se pot exploata mult mai ușor. Forezi de zece-cincisprezece ori mai puțin decît pe Pămînt și obții același randament ! Ce zici ?

— Nu zic nimic ! Te rog însă ca atunci cînd ai să formezi consiliul de administrație al lui „Moon Mining Company" **, să nu uiți să rezervi un loc și unui biet general, devotat prieten al tău...

Pentru prima oară în după-amiaza aceea, senatorul zîmbi :

— Da, s-ar putea ca „Moon Mining Company" să nu fie un nume prea rău !... Dar asta nu e tot ! După unele păreri, metalele grele ale

---

* Patru stele = insigna gradului de general în armata S.U.A. (n.a.).
** „Moon Mining Company" = „Compania minieră a lunii".

meteoriţilor există chiar la suprafaţa Lunii, aşa încît le capeţi ca pe tavă ! Apoi, acolo se pot construi uzine chimice care să producă borani. Sper că ştii ce sînt boranii...

— Da... Au ceva de-a face cu rachetele !

— Bravo, elev Croyden, nota zece ! Într-adevăr, boranii au „ceva“ de-a face cu rachetele, fiind nici mai mult, nici mai puţin decît carburanţii lor... Mai departe. Poate ştii că pe Lună lipseşte atmosfera, deci energia electrică s-ar putea căpăta foarte uşor de la Soare. A, şi încă ceva : Transportul produselor selenare pe Pămînt ar fi relativ foarte ieftin ; din cauza micii viteze de eliberare, pentru ca o astronavă să plece de pe Lună spre Pămînt, este necesară o cantitate de douăzeci de ori mai mică de combustibil decît pentru călătoria inversă, de pe Pămînt spre Lună...

— Felicitările mele ! exclamă generalul. Vorbeşti ca un adevărat savant. Cum ai putut să înveţi toate drăciile astea ?

— Nu uita, Jack, că eu sînt acela care a obţinut credite de la Congres pentru baza la astronautică... Sper că am reuşit să-ţi arăt cîteva din avantajele Lunii. Avantajele economice... Despre cele strategice nu o să-ţi fac insulta să vorbesc. Aşa că din nou pun întrebarea : A cui va fi Luna ?

În încăpere se făcu tăcere. Senatorul trăgea rar şi adînc din ţigară. Fumul ei se urca în volute pînă la tavanul înalt, se izbea de stucaturile delicate şi cobora înapoi, topindu-se într-o ceaţă albăstruie. Feathersome ţinea ochii închişi şi s-ar fi putut crede că aţipise. Dar Croyden îl cunoştea bine şi ştia că senatorul contemplă acum, îndărătul pleoapelor, peisajul fascinant al Lunii, preschimbată într-o gigantică bază militară, de unde Pămîntul ar putea fi controlat ca în palmă. „E dat naibii Ben ăsta — îşi spuse generalul. Vede totdeauna al dracului de departe, mai departe ca oricare dintre noi. Ah, ce-aş mai bea un whisky. Dar cînd mă gîndesc că iar o să se răstească la mine, mă las păgubaş !“

— Bea un whisky, spuse deodată celălalt, de parcă i-ar fi ghicit gîndurile. Bea un whisky, că o să ai nevoie... Pentru cele ce urmează acum.

Croyden nu se lăsă rugat. Cu o mînă care tremura puţin îşi umplu repede paharul, dar îl goli încet, savurînd fiecare înghiţitură.

— Aşa, spuse el plescăind mulţumit. Acum sînt gata să fac orice pentru tine, Ben. Cere-mi să plec în Lună şi plec.

Senatorul deschise ochii şi-şi pironi privirea asupra lui :

— Nu, de tine am nevoie aici... Altceva vreau să-ţi cer.

— La ordin !

Senatorul trase încă un fum, apoi strivi ţigara în scrumiera de argint greu, în stil „Alt-Wien“. O strivi pe-ndelete, metodic, pînă ce se stinse şi ultima scînteie. Abia atunci continuă :

— Generale Croyden, îţi cer să trimiţi tu primul om în Lună !

II

Zgomotul de sticlă spartă îl făcu pe Croyden să tresară. Îşi dădu seama că scăpase paharul pe care-l ţinea în mînă. Moleşeala plăcută pe care i-o răspîndise în vine whiskyul se risipi într-o clipă.

— E o glumă, Ben ? întrebă el fără convingere.

— N-am fost niciodată mai serios ca acum !

Senatorul continua să-l privească fix, și Croyden simțea aproape fizic această privire.

— Bine, dar... dar... știi doar mai bine decît mine că... Mai întîi, noi n-am izbutit să trimitem încă nici o rachetă în Lună.

— Cu atît mai rău... Va trebui ca în prima rachetă pe care o trimitem să fie un om ! Un american... El ne va da nouă dreptul să luăm in posesie Luna Și asta trebuie să se întîmple foarte curînd ! Foarte, foarte curînd ! Înțelegi ?

— Înțeleg... Nu, Ben. mărturisesc sincer că nu înțeleg nimic. Tehnicienii mei îmi spun că mai au nevoie de cîteva luni ca să trimită o rachetă în Lună. Și dacă ei spun cîteva luni, asta înseamnă cel puțin un an. La Jacksonville, ca și la Cape Canaveral, nimic nu reușește de la prima încercare... În sfîrșit, să trecem peste asta. Să zicem că cu chiu, cu vai încropim racheta. Cum facem ca să băgăm în ea un om ? Și, mai ales, cum facem ca omul să ajungă viu în Lună ?

Senatorul se ridică din fotoliu și se duse să deschidă fereastra. Fumul începu să se subțieze, și de afară veni o boare de aer proaspăt, cu parfum de magnolii. Feathersome rămase la geam, cu spatele la Croyden

— De ce nu mă asculți cu atenție, Jack ? întrebă el cu reproș în glas. Eu n-am spus niciodată una ca asta !

Generalul respiră ușurat :

— Așadar, a fost totuși o glumă...

— Stai, Jack, nu te pripi ca de obicei. Eu n-am pronunțat niciodată cuvintul „viu".

Croyden rămase o clipă cu gura ușor întredeschisă :

— Nu ai... Al dracului să fiu dacă pricep ceva !

— Și totuși nu-i de loc greu ! Am spus că trebuie ca un american să ajungă în Lună. N-am spus că trebuie să ajungă acolo un american viu !

— Cum adică, vrei să bagi în rachetă un cadavru ?

Fără să se întoarcă spre Croyden, senatorul înălță din umerii lui înguști :

— Nu, Jack, asta nu se poate. La lansarea rachetei vom convoca presa, fotografii, televiziunea, reporterii cinematografici... Vom pune în mișcare tot aparatul nostru propagandistic și publicitar. Gîndește-te : Primul om care pleacă in Lună va fi un american ! Evident, un american viu. La plecare, trebuie să fie viu, altfel încurcăm toate socotelile. Se suie în rachetă, racheta e lansată și esențialul este ca ea să atingă Luna.

Senatorul se opri o clipă, apoi continuă, vorbind încet și apăsînd pe fiecare cuvînt :

— Restul... Restul, Jack, nu mă mai interesează ! Înțelegi ?

Croyden scoase din buzunar o batistă de mătase crem și-și șterse fruntea :

— Da, înțeleg... Dar tot așa de bine înțeleg că respectivul nu mai ajunge în Lună în starea in care a plecat !

Senatorul se răsuci brusc în călcîie. Privirea pe care i-o aruncă lui Croyden scînteia de iritare :

— Ia te uită ! Și eu care nici nu bănuiam că stau de vorbă cu o domnișoară atît de impresionabilă ! Te rog să mă scuzi, Jack, credeam că ești una și aceeași persoană cu colonelul Croyden, care, în Coreea, a trimis într-un ceas trei batalioane la moarte... Unde se întîmpla asta, Jack, lîngă Tegu ?

Croyden se făcu roșu-vînăt la față și fruntea i se acoperi de broboane de sudoare :

— Ben, ești cea mai veninoasă viperă pe care am pomenit-o vreodată, spuse el cu glas înnăbușit. Și...

Dar nu putu să continue. Din doi pași, senatorul fu lîngă dînsul :

— Ascultă, uniformă împăiată, rosti Feathersome printre dinți. Cu mine să nu vorbești așa ! Nu uita cine sînt eu și cine ești tu ! E de ajuns să mișc un singur deget.., uite, ăsta mic... și zbori din comandamentul tău ! Faci nazuri sentimentale ? Foarte bine ! Găsesc oricînd în armata americană o sută de generali dispuși să-ți ia locul și să trimită în Lună nu un om, ci doi... cinci... zece... oricît le-aș cere eu ! Și fără să-și permită să mă insulte ! Înțelegi ?

Croyden se ridică în picioare. Era cu un cap ceva mai înalt decît celălalt și atît de voinic încît cu un pumn ar fi zdrobit falca firavului senator. Dar generalului nu-i trecea prin gînd nici măcar să încleșteze pumnul, cu atît mai puțin să-l folosească. Roșeața făcuse loc unei palori cadaverice.

— Înțe... înțeleg, gîngăvi el. Dar tu de ce nu înțelegi ? Nu m-am împiedicat în sentimentalisme de domnișoară. Mă știi doar ! Nu la omul din rachetă m-am gîndit, ci la noi doi. Dacă dăm greș ?

— N-ai voie să dai greș, rosti sec senatorul.

— Bine, Ben, fie cum spui tu. Sîntem doar prieteni de atîta vreme ! Te-am ascultat întotdeauna fără șovăire, te ascult și acum. Cînd vrei să trimitem racheta ?

Ochii lui mici clipeau des sub privirea neîndurătoare a senatorului. Acesta rămase nemișcat cîteva secunde, care lui Croyden i se părură interminabile. În cele din urmă, Feathersome se arătă satisfăcut de spaima care se întipărise pe chipul generalului. Buzele lui subțiri se destinseră într-un zîmbet :

— Bagă de seamă, Jack, spuse el. Nu pot să sufăr rebelii ! E ultimul avertisment... Înțelegi ?

— Da, Ben !

— Atunci, șezi jos și ascultă planul meu !

III

Tehnicianul numărul 1* al bazei astronautice din Jacksonville era singur în luxosul său cabinet de lucru de lîngă laborator. El scoase din buzunar un briceag și găuri cutia de conserve, pe care o etichetă galbenă purta o inscripție cu litere roșii : „Rheingold". Apoi răsturnă cutia într-o imensă cană de porțelan și aceasta se umplu numaidecît cu bere blondă și spumoasă. Tehnicianul numărul 1 gustă puțin și strîmbă din nas („Ce idee pe americanii ăștia să țină berea în cutii de tablă !"), dar asta nu îl împiedică să golească cana din cîteva sorbituri lungi. Se șterse la gură cu dosul palmei — avea mîini mici, durdulii, cu unghiile îngrijit lustruite — și oftă adînc. Nu era prea rea nici berea „Rheingold", chiar dacă nu se compara cu „Gelbes Huhn", pe care o băuse pe timpuri la München.

Căci tehnicianul numărul 1 al bazei astronautice din Jacksonville se numea Otto Kriebel. Din cei mai bine de cincizeci de ani pe care îi avea, numai ultimii zece erau americani. Restul vieții și-o petrecuse

---

* În S.U.A. termenul „tehnician" are o sferă mult mai largă, care cuprinde și pe savanți, ingineri etc. (n.a.)

pe meleagurile sale natale, în Bavaria, apoi la Berlin, unde lucrase ca specialist al armelor V1 și V2. Aceasta fusese die alte gute Zeit *, și Kriebel nu se putea impiedica să nu ofteze cînd se gîndea la ea.

Și totuși viața în America nu fusese prea grea la început. Otto Kriebel, care crezuse că va fi tratat ca PW **, avusese plăcuta surpriză să constate că este considerat un mare savant, util Statelor Unite și în consecință foarte bine plătit. Repartizat mai întîi la un laborator militar specializat în rachete intercontinentale, fusese numit conducător științific al bazei de la Jacksonville, încă de la înființarea ei. Primii doi ani se scurseseră în liniște, fără prea multă bătaie de cap. Dar ziua de 4 octombrie 1957 era înscrisă cu chenar de doliu în calendarul personal al lui Otto Kriebel. Primul sputnik sovietic lansat în acea zi transformase Jacksonville într-un infern. Un infern în care inspecțiile se țineau lanț: abia pleca un ministru, că și apărea un guvernator, abia se închidea ușa după un senator, și în prag se ivea un general. Toți aveau aceeași frază în gură: „Rușii ne-au luat-o înainte! Trebuie să-i ajungem și să-i întrecem!"

Atmosfera începuse să semene acum cu cea din ultimul an al războiului, cînd Hitler îi amenința zilnic pe savanții săi cu camera de gaze, pentru că cercetările în privința lui V3 nu înaintau destul de repede. Și, curios, atunci, ca și acum, refrenul era același: „Ne bat rușii!"

Loviturile urmau una după alta: sputnikul II, sputnikul III, satelitul artificial al Soarelui... În fiecare dimineață, Otto Kriebel lua cu teamă ziarul în mînă: azi ce surpriză ne rezervă rușii?

Și, iată, noua surpriză venise: ieri, racheta sovietică atinsese Luna. Ce tărăboi avea să urmeze acum, mein Gott! Dintr-un moment într-altul, Croyden avea să-l cheme, și atunci...

Kriebel își plimbă trist privirile prin jur: cabinetul său de lucru era cochet și confortabil, iar laboratorul de alături era admirabil utilat. „Dacă americanii se supără, pot să-mi iau adio de la toate astea! Cine știe ce se alege și de cetățenia mea! Poate mă trimit înapoi în Vaterland ***... Mă întreb ce-o fi spus ieri ilustrul meu coleg Wernher von Braun?"

Gîndul că compatriotul său care lucra pentru Cape Canaveral trebuie să fie tot atît de dezamăgit ca și dînsul, aproape că îl consolă pe Otto Kriebel. Dar această stare de mulțumire nu dură mult: megafonul instalat deasupra fotoliului său bîzîi, apoi lăsă să se audă o voce impersonală: „Domnul Kriebel este rugat să se prezinte la domnul general Croyden! Domnul Kriebel este rugat să se prezinte la domnul general Croyden!"

„Acum e acum!" — își spuse Kriebel, ridicîndu-se greoi din fotoliu. Își controlă cu atenție ținuta în oglindă, aranjîndu-și cele cîteva fire de păr de pe tîmple — ultimele rămășițe ale coamei sale blonde de odinioară —, și porni, legănîndu-se puțin pe picioarele lui scurte și groase.

În anticamera generalului, o salută curtenitor pe secretară, în englezeasca lui abia colorată de un ușor accent:

— Bună dimineața, Fräulein Martin, astăzi sînteți mai frumoasă ca niciodată.

---

* Die alte gute Zeit = vremea bună de altădată (în l. germ.).
** PW = Prisoner of war = prizonier de război (în l. engl.).
*** Vaterland = patrie (în l. germ.).

Secretara mormăi ceva fără să ridice nasul din nişte hîrtii pe care le citea. „Semn rău" — îşi spuse Kriebel, care ştia că domnişoara Martin este un barometru fidel al dispoziţiei sau indispoziţiei generalului Croyden.

Introdus în cabinetul acestuia, Otto Kriebel se opri la uşă, lipind cu zgomot călcîiele şi înclinîndu-se adînc :

— Bună dimineaţa, domnule general.

Din dosul uriaşului său birou, generalul se mulţumi să dea din cap. „E treaz —, îşi spuse Kriebel. Încă un semn rău." Şi aşteptă resemnat furtuna.

— Eşti la curent ? îl întrebă scurt generalul.

— Da, domnule general ! răspunse tot aşa de scurt Kriebel.

— Şi ce părere ai ?

— Vedeţi, eu...

Se opri. Nu avea nici un rost să continue. Ce putea să spună generalului ? Că nici în doi-trei ani nu-i vor ajunge din urmă pe ruşi ? Probabil că nu un astfel de răspuns aştepta Croyden. De aceea, Kriebel oftă şi tăcu.

Generalul ciocăni de cîteva ori cu stiloul în tăblia biroului :

— Ce părere ai avea, stimate domnule Kriebel, dacă ai trimite o telegramă la Moscova ?

Kriebel deschise mari ochii lui albaştri şi limpezi :

— O telegramă ? Ce fel de telegramă, domnule general ?

— De felicitări, domnule Kriebel, de felicitări ! Telegrama ar putea fi redactată cam aşa : „Cele mai calde felicitări pentru strălucitul dumneavoastră succes din partea unui incapabil confrate neamţ care lucrează pentru americani. Semnat Otto Kriebel". Ai, ce zici ?

Nici un muşchi nu tresări pe faţa rotundă şi cărnoasă a lui Kriebel :

— Dacă domnul general ordonă, trimit imediat telegrama.

— Mă... Mă, Kriebel, nu fi şmecher cu mine ! Crezi că dacă faci pe militarul prusac disciplinat scapi de papară ? Apropie-te !

Kriebel făcu exact patru paşi şi se opri în faţa biroului.

— Şezi !

Kriebel se aşeză fără zgomot pe scaunul pe care-l indica generalul. Pe neaşteptate, acesta trecu de la severitate la amărăciune :

Kriebel, stăm prost !

— Da, domnule general.

— Toate ziarele ne înjură... În cel mai bun caz ne ironizează. Ai citit „New York Herald Tribune" ?

— Da, domnule general.

— Şi „Baltimore Sun" ?

— Da, domnule general.

— Pe noi ne atacă mai rău decît pe cei de la Cape Canaveral.

— Da, domnule general !

— Isprăveşte odată cu „da, domnule general" ! Altceva nu mai ştii să spui ?

— Da, do... Vreau să zic...

Se opri din nou : de fapt, n-avea ce să mai zică. Aşteptă. Generalul izbi cu pumnul în masă cu atita putere, încît călimara grea, de bronz făcu un salt.

— Kriebel, omule, trebuie să facem ceva ca să ieşim din încurcătura asta !

— Da, domnule general !

În gînd, Otto Kriebel își spuse: „De ce o fi durînd atîta introducerea? Ca să-mi dea probabil impresia că ideea care urmează e a lui! Mă întreb cine i-o fi dat-o. Probabil că stîrpitura aia de Feathersome. Asta e adevăratul boss al bazei... Hai, dă-i drumul odată!"

— Ascultă, Kriebel!

Generalul se ridică. Uniforma era bine întinsă pe trupul său musculos, și cele două litere de pe revere * străluceau de parcă ar fi fost aurite. Kriebel se sculă și el în picioare.

— Ascultă bine, Kriebel. Uite ce trebuie să facem.

Și îi spuse ce trebuia să facă. După ce îl ascultă, tehnicianul numărul 1 al bazei comise prima indisciplină de cînd lucra la Jacksonville: se lăsă să cadă moale într-un fotoliu, în timp ce superiorul lui stătea încă în picioare. Figura sa de prunc bine hrănit exprima o uluire fără margini.

— Dar e... e imposibil!

„E imposibil — continuă el în gînd. Pilotul ar crăpa sigur, dar nu asta e problema. Cum naiba să fac să ajungă în Lună atîtea kilograme de cadavru!"

— Imposibil? mîrîi generalul. Și de ce mă rog e imposibil?

Kriebel începu să explice. De la primele cuvinte își dădu seama că celălalt nu-l ascultă sau că chiar dacă l-ar asculta tot n-ar înțelege nimic. Continuă totuși să vorbească, cuprins de o panică pe care nu mai izbutea să și-o frîneze.

— ... Și pe urmă, domnule general, acolo, sus, temperatura se ridică la peste 2.000 de grade. Noi am construit corpul rachetelor noastre din grafit. Grafitul suportă în principiu 2.700 de grade, dar șoarecii pe care i-am lansat la numai cîteva sute de kilometri înălțime au murit cu toții pînă la unul.

— Dacă nu mă înșel, îl întrerupse generalul, rușii au trimis un cîine în sputnikul lor, acum aproape doi ani. Și cîinele a trăit multă vreme.

— Da, domnule general. Se pare că rușii utilizează un compus special pentru pereții rachetei, carbura de hafniu, care rezistă la 4.400 de grade.

— N-ai decît să folosești și tu carbura de... naiba știe cum îi spune.

— Aș folosi-o cu dragă inimă, zîmbi palid Kriebel, dar nu știu cum s-o prepar. Da, domnule general, și pe urmă nu uitați containerul...

— Ce mai e și cu containerul?

— Știți cît cîntărește containerul rachetei cosmice pe care am lansat-o noi în martie anul acesta? Nici șase kilograme. Mai precis 5,89 kilograme. Iar containerul rachetei cosmice lansate în ianuarie de sovietici are 361 de kilograme... Adică de peste șaizeci de ori mai mult. Știți ce înseamnă asta? Că energia orbitală a rachetei cosmice...

— Kriebel! îl întrerupse rece Croyden.

Tehnicianul numărul 1 înghiți in sec:

— La ordin, domnule general!

— Vorbești prea mult și spui prea puțin! Cînd o să am nevoie de lecții particulare în domeniul rachetelor, la tine am să viu. Acum mă interesează altceva: Ești sau nu în stare să execuți ordinul pe care ți l-am dat?

---

* Ofițerii americani poartă pe reverele uniformei literele U.S. (United States).

„Ach, lieber Gott, suspină în sinea sa Otto Kriebel. Ce ușor e să dai un ordin ca ăsta ! Și ce cumplit de greu e să-l execuți. Ce să-i răspund zevzecului ăsta ?“

— Aștept, Kriebel !

— Da, domnule general. Permiteți să vă cer cîteva precizări ?

— Să aud !

— Mai întîi : Problema... hm !... supraviețuirii nu se pune în nici un fel ?

— Ți-am mai spus : din clipa în care pilotul a intrat în rachetă îl încredințez nesfîrșitei mile a domnului. Tu n-ai nici o obligație în privința asta !

— Am înțeles, domnule general. Al doilea : Cine urmează să fie pilotul ?

— Deocamdată nu te interesează. Am să-ți comunic la momentul oportun.

— Bine, domnule general. Al treilea : El va ști ce soartă îi așteaptă ?

— Kriebel ! Kriebel, mă dezamăgești ! Cum îți imaginezi că o să știe ? !

— Nu-mi imaginez de loc, domnule general. Tocmai de aceea vă și întreb. Asta înseamnă că noi... că eu... va trebui să-l fac să creadă nu numai că va ajunge în Lună, dar și că se va întoarce teafăr pe Pămînt.

— Exact, Kriebel. Asta este una dintre sarcinile tale principale. Aranjează acolo o șmecherie care să-i dea impresia respectivului că totul e în ordine în privința asta.

— Dacă îmi îngăduiți să remarc, șmecheria asta nu-i chiar atît de simplă cît pare.

— Treaba ta, descurcă-te cum știi. De aceea ești tu tehnicianul numărul 1 al bazei noastre.

— Da, domnule general. Al patrulea : Ce termen îmi fixați pentru prima încercare ?

— Kriebel, aici nu încap încercări. Prima încercare trebuie să fie și singura. Trebuie să reușești de la început. Tu cam de cît răgaz ai avea nevoie ? Ține seamă că este o misiune de extremă urgență.

— Minimum șase luni, domnule general.

— Bine, Kriebel. Îți dau trei luni !

— Domnule general...

— Trei luni, Kriebel. Pentru fiecare zi în minus capeți cîte 500 de dolari. Dacă întîrzii însă, încetez să te mai socotesc printre colaboratorii mei. Știi ce înseamnă asta, Kriebel ?

— Da, domnule general !

— Dacă nu te mai socotesc printre colaboratorii mei, s-ar putea să-mi amintesc brusc că prin 1945 a existat o cerere de extrădare din partea polonezilor. Ghici cum îl chema pe cel pe care îl cereau ? Da, Kriebel, îl chema Otto Kriebel... Păreau destul de supărați pe tine. Pretindeau că în timpul războiului ți-ai petrecut un concediu la Cracovia și că... cum să zic... te-ai distrat cam brutal cu niște poloneze.

Vreo două sau trei au şi murit din asta. Şi mai era o poveste cu nişte tablouri luate dintr-un muzeu...

— Minciuni, domnule general, spuse încet, cu efort, Kriebel.

„Bestie! continuă el în gînd. Ştiai de la început toate astea, dar mi le serveşti de-abia acum ca să mă şantajezi! Verdammter Amerikaner *".

Şi cu glas tare:

— Am înţeles, domnule general. Voi face tot ce-mi stă în putinţă să lansez racheta în trei luni.

— Aşa, Kriebel. Aşa îmi placi!

— Am să vă rog numai să-mi daţi un ordin în scris în acest sens.

— Îţi dau cîte ordine scrise vrei! Astea nu costă parale!

Generalul se apropie de Kriebel. Acesta încremeni în poziţie de drepţi.

— Măi, Kriebel, nu mai tremura aşa! Dacă reuşeşti, eşti un om făcut. Şi trebuie să reuşeşti! Nu se poate să nu reuşeşti! Nu degeaba eşti tu tehnicianul nostru numărul 1.

Generalul îi întinse mîna. În timp ce i-o strîngea, înclinîndu-se cu respect, Kriebel se gîndea:

„Aş da orice ca lunile care urmează să fiu tehnicianul numărul 2 sau chiar numărul 3!"

IV

Susan opri aspiratorul cînd îşi dădu seama că de un sfert de ceas curăţă acelaşi colţ de covor. Ar fi vrut să-şi vadă de treabă ca de obicei, dar gîndurile nu-i dădeau pace. Discuţia cu Michael din noaptea trecută îi revenea mereu în minte şi de fiecare dată o undă de groază îi îngheţa inima.

— Nu, Michael, n-am să te las! spuse ea cu voce tare, de parcă bărbatul ei ar fi fost alături. Nu te las pentru nimic în lume! Nu-mi pasă nici de glorie, nici de bani, eu am nevoie de tine. Fără tine nu pot trăi!

Susan ar fi avut timp să se obişnuiască cu primejdia. Cînd eşti de cinci ani soţia unui pilot de încercare a noilor avioane militare cu reacţie, moartea devine o umbră familiară, o rivală care stă veşnic alături de tine şi care e gata oricînd să-ţi smulgă omul pe care îl iubeşti. Şi totuşi Susan nu se putuse obişnui şi trăia într-o continuă teroare. Michael nu-i spunea niciodată dinainte cînd urma să încerce un nou aparat. Uneori nu-i spunea nici după aceea. Ca, de pildă, ultima oară, cînd aflase din ziare că el a zburat cu XO15, cu o viteză de 2.300 de kilometri pe oră. Michael o lua peste picior pentru spaima ei şi spunea că e mai puţin primejdios să pilotezi un avion cu reacţie decît să traversezi strada 42 la orele de aglomeraţie.

Dar toate pericolele prin care trecuse Michael păreau o glumă faţă de ceea ce urma să se întîmple acum... Nu, n-am să te las, Michael! N-am să te las! N-am să te las!

---

* Verdammter Amerikaner = american blestemat. (în l. germ.)

Soneria zbîrnîi strident. Aranjîndu-şi maşinal şorţul, Susan se duse să deschidă. În prag, un bărbat tînăr, cu nas ascuţit şi ochi cercetători o privi cu curiozitate :

— Doamna O'Donagan ?

— Da. Ce doriţi ?

— Eu sînt Vincent Sharpey. De la ziarul „Chicago Observer". Îmi daţi voie ?

„Flash"-ul orbitor al aparatului de fotografiat o făcu să tresară :

— Ce-i asta ?

— O poză. O mică poză pentru ziarul nostru. Îmi permiteţi să intru ?

Fără voia ei, Susan se dădu la o parte.

— Mulţumesc.

Tînărul se uită cu atenţie în jur şi mîzgăli cîteva cuvinte pe un carnet lunguieţ.

— Aşadar, aşa arată locuinţa celebrului pilot Michael O'Donagan ! Bineînţeles, el nu-i acasă ! ?

— Nu, e plecat.

Deodată, un gînd păru să-l îngrijoreze pe vizitator :

— A mai fost cineva pe aici ?

— Cineva ?

— Da, cineva de la alt ziar...

— Nu. De ce ?

Tînărul zîmbi triumfător :

— Vasăzică sînt primul ! Bun ! Vreţi să-mi spuneţi cîteva cuvinte ?

— Despre ce, domnule ?

— Despre ce doriţi dumneavoastră. Reportajul se va intitula : „De vorbă cu soţia primului om care pleacă în Lună".

Susan simţi că i se scurge sîngele din obraji :

— Aţi... aţi şi aflat ?

— Sigur că am aflat. Presa ştie tot. Vă ascult, doamnă.

— N-am nimic de spus, domnule...

— Sharpey. Vincent Sharpey. Cum n-aveţi nimic de spus ? Lăsaţi, vă dau eu o mînă de ajutor. Aşa... Cum priviţi perspectiva zborului în Lună al soţului dumneavoastră ?

Susan îşi puse palmele la tîmple şi murmură ca pentru ea :

— Ah, doamne... Mi-e teamă. Mi-e groaznic de teamă !

Reporterul se scărpină în cap cu capătul stiloului :

— Hm ! Nu prea merge ! Ce-ar fi să formulăm cam aşa : „Deşi ca femeie ar trebui să mă tem, am o încredere nemărginită în reuşita acestei acţiuni." De acord, doamnă ?

— Poftim ? întrebă Susan, care nu-l ascultase.

— Deci sînteţi de acord, spuse repede celălalt. Bun ! Mai departe : Ce veţi face în timpul cît soţul dumneavoastră va fi în Lună ?

Susan îl privi cu ochi rătăciţi :

— Nu ştiu ! Dumnezeule, nu ştiu ce voi face ! Probabil că voi înnebuni.

— Mda !... Nu prea merge aşa... Dacă am spune : „În timpul lipsei sale mă voi gîndi necontenit la măreţia misiunii pe care o îndeplineşte soţul meu. Mă voi gîndi la gloria pe care zborul lui o aduce Americii. Mă voi gîndi la..." În sfîrşit, o să mai văd eu la redacţie la ce vă veţi mai gîndi dumneavoastră.

Susan înălţă din umeri. Vocea reporterului îi ajungea la ureche asemenea bîzîitului unui bondar şi tot atît de lipsită de sens. Sharpey întoarse o pagină din carnet :

— Acum vine o întrebare mai... mai delicată. Dar ştiţi, cititorii noştri sînt avizi de senzaţii tari. Iată întrebarea : La cît se ridică poliţa de asigurare ?

— Nu înţeleg !

— Poliţa de asigurare... N-o să-mi spuneţi că domnul O'Donagan nu s-a asigurat pentru eventualitatea că... în sfîrşit... că se întîmplă ceva...

— Ieşi afară !

Rosti aceste cuvinte într-o şoaptă abia auzită, dar i se păru că strigase în gura mare. Reporterul făcu o figură uluită :

— Doamnă...

— Ieşi afară ! Imediat ! Şi scrie că Michael al meu n-o să plece niciodată în Lună ! Niciodată, mă auzi ? N-o să-l las eu ! Acum du-te ! Du-te !

Abia cînd reporterul ieşi, trîntind uşa în urma lui, Susan izbucni în plîns.

V

Miss Martin o întîmpină cu un zîmbet plin de căldură :

— Domnul general vă aşteaptă.

Susan trecu şovăitoare pragul cabinetului, temîndu-se că nu va fi în stare să vorbească de emoţie. Croyden îi ieşi înainte şi mîna ei dispăru cu totul în palma lui lată.

— Ce plăcere, ce deosebită plăcere îmi face să cunosc personal pe soţia celui mai întreprid aviator al nostru !

— Domnule general, suflă Susan, mi-am luat îndrăzneala...

— Nici o îndrăzneală, scumpă doamnă, nici o îndrăzneală... Mmmm, încep să înţeleg secretul succeselor lui O'Donagan. De dragul unei astfel de femei, oricine ar fi în stare de vitejiile de care dă dovadă soţul dumitale. Ha-ha !

Susan roşi şi întoarse puţin capul, căci respiraţia generalului mirosea a alcool.

— Şezi, te rog, o invită el. Ce pot să-ţi ofer ? Un „Martini" ?

— Nu, mulţumesc, domnule general.

— Nu se poate... Vii prima oară la mine şi...

— Domnule general, vă rog! Vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

— Ei şi, parcă nu se poate vorbi sorbind dintr-un „Martini"? In sfirşit, dacă nu vrei, nu insist. Te ascult!

Generalul nu se mai duse în spatele biroului, ci se instală în fotoliul din fața ei. Sub privirea lui, Susan îşi trase fusta peste genunchi.

— Domnule general, Michael mi-a spus... mi-a spus de...

— Ce ți-a spus? A, da, bineînțeles. Soțul dumitale este un om admirabil. Nici n-am fi putut găsi pe cineva mai potrivit să facă prima călătorie în Lună.

Susan îşi umezi buzele:

— Domnule general... Eu vă rog... să nu-l trimiteți pe el...

— Cum?

— Da... Ştiu că ceea ce vă cer este... Domnule general, avem un copil... Şi acum... acum eu aştept un altul...

— Felicitările mele, doamnă.

— Mulțumesc... Dacă Michael pleacă, înseamnă că copilul acesta nici nu-şi va cunoaşte tatăl.

— Cum aşa? De ce crezi asta?

— Nu cred, sînt sigură. Sînt sigură că Michael nu se va mai întoarce. Iertați-mă că vă vorbesc atît de deschis, dar ştiu bine că Michael se duce la moarte sigură.

Ochii mici ai generalului clipiră repede, de cîteva ori la rînd:

— Vai de mine! Ce fire pesimistă ai!

— Domnule general, de două zile de cînd ştiu că l-ați ales pe Michael pentru... pentru zborul acesta, eu nu mai trăiesc. Parcă aş visa mereu acelaşi vis, un coşmar din care nu izbutesc să mă trezesc. Vă rog, vă implor, în numele băiețaşului nostru, în numele copilului care încă nu s-a născut, vă rog să nu-l trimiteți pe Michael.

Figura generalului pierdu brusc expresia amabilă pe care o avusese pînă atunci:

— Aş putea să ştiu dacă O'Donagan este la curent cu demersul dumitale?

— Michael? tresări speriată Susan. Cum vă închipuiți una ca asta? Nu mi-ar ierta-o niciodată, dacă ar şti că am venit să...

— Şi ce-ai spune dacă l-aş informa eu?

— Domnule general!

— Scumpă doamnă, atitudinea dumitale este cel puțin surprinzătoare. Milioane de femei americane ar fi fericite ca soților lor să li se încredințeze o astfel de misiune. Cînd l-am ales pe O'Donagan am făcut-o pe baza statelor lui de serviciu. Nu ne e indiferent cine va fi primul american — şi în acelaşi timp primul om — care va ajunge în Lună. O'Donagan este o personalitate, unul dintre cei mai pricepuți şi cei mai curajoşi aviatori ai noştri. Iată motivele pentru care alegerea noastră s-a oprit asupra lui.

— Domnule general...

— Dă-mi voie! Acum vii dumneata şi-mi ceri să-l înlătur. De ce? Pentru că ţi-e frică! Dar dacă îţi voi spune că frica dumitale este lipsită de orice temei?

Susan nu răspunse. După ce aşteptă cîteva clipe, generalul continuă pe un ton mai cald:

— Te rog din suflet să mă crezi. Această călătorie în Lună este o excursie, o simplă excursie, incomparabil mai puţin primejdioasă decît oricare dintre zborurile pe care le efectuează zilnic soţul dumitale. Eu nu sînt specialist şi poate că explicaţiile mele nu te vor convinge. Dar ascultă-l pe tehnicianul nostru numărul 1 şi ai să vezi cîtă dreptate am.

Fără să mai aştepte răspunsul ei, generalul apăsă pe butonul dictafonului:

— Miss Martin, spune-i lui Kriebel să vină la mine.

Kriebel îşi făcu apariţia aproape numaidecît. „Nu cumva aştepta să fie chemat?" — se întrebă Susan.

— Doamnă O'Donagan, îţi prezint pe tehnicianul nostru numărul 1, Otto Kriebel. Domnule Kriebel, doamna O'Donagan e cam neliniştită în privinţa voiajului pe care îl va întreprinde soţul ei. Fii amabil şi dă-i cîteva detalii asupra condiţiilor în care se va face zborul.

Kriebel se înclină adînc în faţa ei şi începu, liniştit şi pedant:

— Dar bine, Gnädige Frau, domnul O'Donagan va călători nu numai în cea mai deplină securitate, dar de-a dreptul confortabil. Laboratorul nostru a avut grijă de aceasta. Graţie instalării unui sistem de radar electronic, domnul O'Donagan va avea posibilitatea să evite orice meteorit din calea lui. Dacă traiectoria meteoritului şi cea a rachetei vor fi convergente, domnul O'Donagan va pune în funcţiune „tunul" cu raze ultrascurte, a cărui forţă de reacţie va distruge meteoritul. În loc de şase kilograme de oxigen, cît are nevoie pentru a efectua acest zbor, îl vom aproviziona cu dublul acestei cantităţi. Bioxidul de carbon va fi eliminat printr-o instalaţie frigorifică care va produce „gheaţă uscată". Căldura în interiorul rachetei va fi mai plăcută decît în apartamentul dumneavoastră, graţie unui calorifer solar montat pe suprafaţa pereţilor ei. Concentratele de hrană vor fi atît de abundente, încît vă garantez, Gnädige Frau, că domnul O'Donagan se va întoarce mai voinic decît a plecat.

În timp ce-l asculta, Susan cerceta cu privirea chipul bucălat al lui Kriebel, pe care-l lumina acum un zîmbet jovial. Ar fi dorit din toată inima să-l creadă, ah, cum ar fi dorit să-l creadă! Dar ceva — nici ea n-ar fi putut spune ce — o împiedica. Acum îi părea rău că venise.

Auzi din nou vocea lui Croyden:

— Vrei să ne spui acum cîte ceva despre felul cum se va înapoia prietenul nostru Michael din Lună... direct în braţele doamnei O'Donagan... Ha-ha-ha!

Kriebel rîse şi el, politicos şi fără zgomot. Apoi, vorbi mai departe, pe acelaşi ton egal:

— Întoarcerea din Lună, Gnädige Frau, ne-a dat, trebuie să mărturisesc, oarecare bătaie de cap. La început, ne gîndisem ca domnul O'Donagan să se înapoieze cu aceeaşi rachetă cu care pleacă. Dar am abandonat repede această idee. Asta ar fi îngreunat prea mult nava interplanetară şi ar fi adus cu sine unele riscuri inutile. Or, instrucţiunile domnului general Croyden au fost foarte precise: zborul trebuie să se efectueze într-o securitate deplină şi nimic nu trebuie să primejduiască viaţa domnului O'Donagan.

— Vezi, scumpă doamnă? îl întrerupse, zîmbind larg, Croyden.

— Văd, şopti Susan.

— Aşadar, continuă Kriebel, ne-am oprit asupra unei alte soluţii. La exact 24 de ore după lansarea rachetei în care se găseşte soţul dv. vom trimite o a doua rachetă. Totul este calculat în aşa fel, încît această rachetă să aselenizeze în imediata vecinătate a celei dintîi. De altfel, pentru mai multă siguranţă, domnul O'Donagan va dispune de un sistem de teleghidaj, care îi va permite să dirijeze cea de-a doua rachetă, imediat ce ea va intra in sfera de atracţie a Lunii. Această rachetă este prevăzută cu toate cele necesare pentru ca decolarea ei de pe Lună să se facă fără nici o dificultate. În ea se va găsi şi rezerva necesară de combustibil pentru întoarcere. Cum viteza de eliberare de pe Lună este de numai 2,330 kilometri pe secundă, este suficientă o rezervă relativ mică de combustibil care se păstrează în cea de-a doua astronavă, datorită încărcăturii ei utile mai mici la plecare de pe Pămînt: din ea lipseşte pilotul — scumpul dumitale soţ —, şi toate aparatele de cercetare transportate în prima rachetă.

Croyden ridică mîna, rîzînd:

— Destul, destul, domnule Kriebel. Ai ameţit-o pe doamna O'Donagan cu atîtea amănunte. Poţi să pleci!

Kriebel se retrase, după ce o salută ceremonios pe Susan. Cînd rămaseră singuri, generalul se aşeză pe braţul fotoliului în care stătea Susan şi o cuprinse după umeri:

— Ei, scumpă doamnă, te-ai convins?

Stînjenită, Susan se ridică în picioare:

— Domnule general, sînt o femeie ridicolă... Vă mulţumesc că v-aţi dat atîta osteneală cu mine...

— Dar n-a fost nici o osteneală!... Înainte să plecaţi, aş vrea să adaug numai două cuvinte:

Se ridică şi el şi se apropie din nou de Susan:

— Dumnezeu a vrut să n-am copii... Dacă aş fi avut însă un fiu... Ei bine, pe cuvîntul meu... pe cuvîntul meu de general că l-aş fi trimis în această rachetă, fără nici o ezitare! Pe propriul meu fiu! Acum mă crezi, scumpă doamnă?

VI

Mîncară amîndoi în tăcere şi fără poftă. În cele din urmă, Susan strînse farfuriile şi le duse la bucătărie, să le spele. Cînd Michael veni după ea, o găsi plîngînd:

— Ce-i cu tine, Sue * ?

Ea scutură din cap şi-şi şterse lacrimile cu dosul palmei :

— Nimic, lasă-mă !

Michael îşi aprinse o ţigară şi trase cu lăcomie fumul în piept. Spuse cu stîngăcie :

— E greu, ştiu...

Susan se întoarse spre el :

— Nu ştii nimic ! strigă ea cu violenţă. Nimic nu ştii ! Eşti... eşti un iresponsabil ! Alergi după succese... după glorie ! Puţin îţi pasă de mine, de Tommy, de... de celălalt ! Principalul este că tu vei fi primul om în Lună, nu-i aşa ?

— Sue !

— Lasă-mă !

— Dar, Sue, nu-i adevărat...

— Ba da ! Ştii, Michael, zilele acestea mi-am dat seama că am făcut cea mai mare greşeală măritîndu-mă cu tine. Credeam că iau un om, un om adevărat, în carne şi oase. Dar tu nu eşti un om, eşti o maşină ! O maşină care, în loc să meargă cu benzină sau cu electricitate, merge cu ambiţie... Credeam că mă iubeşti pe mine, că îţi iubeşti băiatul... Dar nici urmă de asta ! Ambiţia ta e atît de mare, încît nu mai lasă loc şi pentru alte sentimente !

— Susan, cum poţi să vorbeşti aşa ?

— Dar tu cum poţi să faci una ca asta ? Cum poţi să te arunci cu ochii închişi într-o astfel de aventură ?

— Dar bine, Sue, de ce spui mereu că e o aventură ? Este o expediţie ştiinţifică, ca oricare alta, minuţios pregătită şi... Există, fără îndoială, anumite riscuri, dar limitate. Tehnicianul numărul I al bazei noastre a calculat...

— Ştiu ! Domnul Kriebel mi-a spus şi mie că...

Susan se opri, dar era prea tîrziu. Îşi muşcă buzele, furioasă că o luase gura pe dinainte. Michael o privi uluit :

— Domnul Kriebel ţi-a spus ţie ceva ? Îl cunoşti pe Kriebel ? Cînd ai vorbit cu el ?

Susan se hotărî brusc să spună tot adevărul :

— Am fost azi dimineaţă la Croyden !

— La general ? Tu ?

— Da, eu ! De ce te miri aşa ?

— Bine, dar... Nu înţeleg... Pentru ce te-ai dus ?

Susan îl privi drept în ochi :

— Ca să-i cer să nu te trimită pe tine !

Michael păli :

— Susan ! Ai înnebunit ?

— Nu, Michael, dimpotrivă, dintre noi doi, nu eu sînt cea care a înnebunit ! M-am dus să-i cer lui Croyden să nu te trimită pe tine...

---

* Sue — diminutiv de la Susan.

Stai, acum lasă-mă să vorbesc ! De fapt, aş fi vrut să-i spun să nu trimită pe nimeni. Michael ! Toată povestea asta este suspectă ! Grozav de suspectă ! Omul care va pleca merge la moarte sigură !

— I-ai spus asta generalului ?

— Da, i-am spus !

— Şi nu te-a dat afară ?

— Ar fi avut chef s-o facă. Ah, ce chef ar fi avut s-o facă ! I se citea în ochi. Dar pînă la urmă s-a stăpinit. L-a chemat pe Otto Kriebel să-mi dea amănunte tehnice...

— Şi ?

— Şi mi le-a dat ! Mi-a dat chiar prea multe... Michael, nu ştiu cum să-ţi explic. Eu sînt o femeie simplă, nu mă pricep la lucrurile astea... Dar sînt nevasta ta şi te iubesc ! Şi, fiind tu la mijloc, am simţit, mă înţelegi, am simţit că Kriebel acela minţea tot timpul. Parcă eram la teatru şi ascultam un actor care îşi debitează rolul, dar un actor care nici el nu crede în ce spune...

Michael aruncă ţigara pe jos :

— Susan ! Susan ! Cum ai putut face asta ? Ce-o să gîndească despre mine generalul Croyden ?

— Nu-mi pasă ! strigă Susan. Nu-mi pasă ce o să gîndească despre tine generalul Croyden ! Singurul lucru care mă interesează este ca tu să nu-ţi pierzi viaţa în mod prostesc ! Nu vreau să rămîn văduvă după cinci ani de căsătorie, cu doi copii orfani de tată ! Nu vreau !

Michael îşi trecu mîna prin păr, răvăşindu-l. Îi venea greu s-o recunoască pe blînda, timida Susan în femeia aceasta, care îl înfrunta cu atîta dîrzenie. Ochii ei scînteiau, obrajii i se îmbujoraseră. „Niciodată n-a fost aşa de frumoasă !" — îşi spuse el, surprins.

— Susan ! Draga mea ! Ascultă-mă puţin ! Eu înţeleg ce e în sufletul tău. Dar caută să mă înţelegi şi tu pe mine ! Dacă tuturor piloţilor le-ar fi fost teamă, dacă tuturor soţiilor lor le-ar fi venit în cap să se poarte ca tine, nelăsîndu-i să zboare, aviaţia nici n-ar fi existat ! Omul nu s-ar fi desprins nici cu zece metri de pămînt. Acum a venit vremea să pornim la cucerirea altor planete. Cineva trebuie să fie primul. Eu am avut norocul... da, Sue, e un noroc acesta... să fiu socotit vrednic de a efectua primul zbor omenesc în spaţiul cosmic. Eu voi fi primul om care va ajunge în Lună ! Este un lucru măreţ, nu-ţi dai seama ?

Michael se opri, aşteptînd ca Susan să spună ceva, dar ea rămase mută.

— În afară de aceasta, continuă el, s-au luat toate măsurile necesare ca zborul să fie cît mai puţin primejdios. Generalul Croyden ţine la mine. Senatorul Feathersome..., ştii, cel căruia i se spune „senatorul Lunii"... I-am fost prezentat ieri. S-a uitat lung la mine, mi-a strîns mîna cu căldură şi mi-a spus : „Îmi pare bine că te cunosc, tinere cuceritor al unor lumi noi ! Va fi o bucurie pentru mine să te îmbrăţişez înainte de plecare şi încă şi mai mare să te

îmbrățișez la înapoiere, după ce vei fi înfipt stindardul american în Lună !". Așa mi-a spus. Și avea lacrimi în ochi, ți-o jur ! Gîndește te, un senator ca el !... Și tu, în loc să fii mîndră că ai un astfel de bărbat, te frămînți, plîngi și îmi faci și mie viața amară !

Michael tăcu și își șterse fruntea de sudoare. Nu era obișnuit să vorbească atît de mult.

— Ai terminat ? îl întrebă Susan.

— Da, răspunse el, mirat.

— Eu te-am ascultat, acum ascultă-mă tu pe mine ! Ești om în toată firea, Michael, dar uneori gîndești și te porți ca un copil. „Generalul mi-a spus așa, senatorul mi-a spus pe dincolo...". Și gata, ești făcut praf ! Ei bine, eu nu mă sinchisesc nici de ce a spus generalul, nici de ce a spus senatorul. Cît despre lacrimi în ochi, am eu mai multe decît Feathersome al tău ! Zici că e un adevărat noroc că ai fost ales să fii primul om trimis în Lună ! Adevărul este că încă n-a sosit momentul pentru a fi trimis un om în Lună !

Michael schiță un zîmbet :

— Zău ? Așa spui tu ?

— Nu, Michael, așa a spus ieri omul care, mai mult decît toți ceilalți, are dreptul să vorbească în privința asta. Așteaptă !

Ieși repede din bucătărie și se întoarse numaidecît cu un ziar în mînă :

— Citește !

— Ce-i asta ?

— Citește și ai să vezi !

Michael citi, cu glas tare și nedumerit :

— „Interviul acordat de premierul Hrușciov unor ziariști americani la Clubul național al presei din Washington..." Nu înțeleg !

— Citește aici... Pasajul acesta !

— „Căutăm întotdeauna, domnule Hrușciov, să obținem cu anticipație informații de la dv. De aceea, aș vrea să vă întreb : cînd intenționați să aruncați un om în Lună ?" Hrușciov : „Ați folosit o expresie destul de nefericită — a arunca un om. Nu intenționăm să aruncăm un om, pentru că prețuim mult omul și nu vom arunca pe nimeni. Vom trimite un om în cosmos cînd vor fi create condițiile tehnice necesare. Deocamdată, nu există astfel de condiții. Noi nu vrem «să aruncăm». Intr-o astfel de concepție, a arunca e ca și cum ai spune a arunca afară ; or, nouă oamenii ne sînt foarte scumpi !".

După ce isprăvi de citit, Michael rămase cu ochii ațintiți asupra ziarului, ca și cum ar fi căutat acolo un răspuns.

— Ai văzut, Michael ? „Vom trimite un om în cosmos cînd vor fi create condițiile tehnice necesare. Deocamdată, nu există astfel de condiții".

— Ia ascultă, Sue, încercă Michael să glumească, ce-ar spune F.B.I.-ul dacă ar afla că soția lui Michael O'Donagan citează pe un comunist ? Și încă ce comunist !

— Comunistul acesta este acum oaspetele nostru! Şi pe urmă comunistul acesta este primul ministru al Uniunii Sovietice. Şi dă-mi voie să-ţi amintesc, Michael, că ruşii sînt cu doi-trei ani înaintea noastră în privinţa rachetelor interplanetare. Asta n-o mai spune un comunist, ci „New York Herald Tribune". Cu alte cuvinte, dacă ruşii socotesc că este prea devreme pentru a se trimite un om în Lună, nu poate încăpea nici o îndoială că aşa este!

— Dar atunci, Sue, atunci ce rost are toată publicitatea care se face în jurul zborului ăstuia? Dacă generalul Croyden ar fi convins că merge la un eşec, cum îţi închipui tu că s-ar arăta atît de sigur de succes? Dacă, aşa cum ţi-e teamă ţie, eu mor pe drum sau acolo, în Lună, cu ce se alege el de pe urma acestei expediţii?

— Nu ştiu, Michael, nici eu nu ştiu. Socotelile unui om ca Croyden sînt prea ascunse şi prea complicate ca să le putem înţelege noi. Dar de ce peste tot scrie că înainte de trimiterea unui om în Lună trebuie să existe anumite etape intermediare?

— Ce savantă a devenit nevestica mea!

— Poţi să-ţi baţi joc de mine cît pofteşti, Michael, dar să ştii că săptămîna asta am citit tot felul de broşuri şi articole în legătură cu călătoriile interplanetare. Şi pretutindeni am găsit acelaşi lucru: că nu se poate trece dintr-o dată la trimiterea unui om în Lună. Unii spun că e necesară mai întîi lansarea unui om într-o rachetă balistică la înălţimea de 300—400 de kilometri, alţii că trebuie să se construiască înainte de toate o rachetă care, după ce a ajuns în Lună, să se înapoieze în mod automat pe Pămînt... Sau că oamenii vor fi trimişi mai întîi într-o rachetă care să meargă în jurul Lunii... Nu vezi, Michael, că nici unul dintre lucrurile astea nu s-a realizat?

În bucătăria mică se făcu tăcere. Cei doi soţi se priviră cîteva clipe fără să spună nimic. În depărtare se auzi un claxon de automobil, urmat de lătratul furios al unui cîine. Michael îşi trecu obosit mîna peste ochi:

— Nu ştiu, Sue, poate că ai dreptate. Dar, oricum ar fi, eu de dat înapoi nu mai pot da!

VII

De două săptămîni, generalul Croyden nu mai pusese în gură nici o picătură de whisky. La ora 8 dimineaţa se găsea în biroul lui, pe care nu-l mai părăsea pînă seara. De cîteva ori pe zi intra în laborator, unde Otto Kriebel îl întîmpina cu un surîs crispat. Pe Croyden îl mira repeziciunea cu care slăbise tehnicianul numărul 1: obrajii acestuia, altădată rotunzi şi rumeni, atîrnau acum ca nişte pungi zbîrcite şi cenuşii, iar hainele păreau croite pentru cineva de

două ori mai gras decît el. Din Kriebel de odinioară, nu se mai păstrase intactă decît disciplina.

— Merge, Kriebel? îl întreba mereu Croyden.

— Da, domnule general, merge!

— O să fii gata în termen?

— Incerc, domnule general.

— Răspunde cu da sau nu, Kriebel. O să fii gata in termen?

Kriebel îi arunca o privire scurtă, dar atit de încărcată de ură, încit Croyden simțea cum îi trece un fior rece prin șira spinării.

— Da, domnule general, o să fie gata în termen.

Croyden își dădea perfect de bine seama că astfel de întrebări îl irită inutil pe Kriebel, dar nu se putea stăpîni să nu i le pună. El însuși era din ce în ce mai nervos. Lipsa alcoolului se făcea greu resimțită, dar generalul se temea să mai bea, căci vizitele se înmulțiseră intr-atîta încît baza de la Jacksonville devenise un adevărat bulevard. Într-o singură săptămînă, veniseră trei inspectori de la N.A.S.A.* și doi de la Ministerul de Război.

Dar cei mai numeroși vizitatori erau reporterii. În ciuda interdicțiilor, ei își virau nasul peste tot și îi luau lui Croyden interviuri peste interviuri. La început, generalul fusese măgulit găsindu-și portretul și declarațiile pe prima pagină a celor mai mari ziare. Încetul cu încetul însă, mulțumirea de sine făcuse loc unei exasperări crescînde. „Vulpoiul ăla de Ben se ține de o parte. De numele lui nu pomenește nimeni. Dacă iese prost, tot blamul o să cadă pe mine!" În ultima vreme, Croyden nu mai primea nici un gazetar în cabinetul său.

Ultimul — și cel mai neplăcut incident — fusese cel cu Summer. Acesta lucra de cîteva luni, în calitate de fiziopatolog, la baza de la Jacksonville. Într-o zi, el ceru să fie primit de Croyden.

— Domnule general, începu Summer, am impresia că ceva nu e în regulă în toată treaba asta.

— Care treabă? spuse răstit Croyden.

Bănuia ce avea să urmeze și ar fi vrut să evite orice discuție.

— Lansarea lui O'Donagan în Lună. Omul nu va putea rezista în rachetă mai mult de două minute.

Croyden reflecta cu încordare. Dacă și-ar fi ascultat primul impuls, l-ar fi luat la palme pe Summer. Dar scandalul trebuia evitat cu orice preț. Cu orice preț! De aceea se strădui să fie amabil.

— Cum două minute? E cu neputință!

— Și totuși așa e! Să vedeți, domnule general, rezerva de oxigen...

— O clipă, Summer, o clipă, te rog! Nu vreau să discutăm în fugă o problemă atit de importantă. Fii bun, pune-mi pe hîrtie tot ce ai de spus. Dar repede, cît mai repede posibil! În două zile îți aștept referatul, da?

---

* N.A.S.A. = National Agency for Space and Aeronautics (Agenția națională pentru aeronautică și spații interplanetare).

Summer ieşi radiind din cabinetul lui Croyden. În clipa în care uşa se închise, generalul puse mîna pe telefon şi formă numărul lui Feathersome.

Peste 24 de ore, Summer primi notificarea mutării lui la o bază din Alasca. Prezentarea la noul post trebuia să se facă imediat.

Încă un hop fusese trecut...

In dimineaţa aceea, Feathersome veni pe neaşteptate. Generalul îl examină pe furiş, cu curiozitate, dar săptămînile acestea de zbucium păreau să nu fi lăsat nici o urmă pe figura emaciată a senatorului. Împreună dădură o raită prin laborator. Feathersome se opri cîteva minute lîngă camera de presiune, în interiorul căreia se găsea O'Donagan. Printr-o ferestruică laterală, nu mai mare decît un lat de palmă, senatorul şi generalul urmăriră cu atenţie mişcările aviatorului, pe care costumul şi casca îl făceau să semene cu un scafandru.

— Cît crezi că va rezista în rachetă ? întrebă Feathersome încet, deşi nu era nici un risc ca Michael să-l audă.

— Nu ştiu precis. Cîteva minute, probabil. Depinde dacă moare sufocat sau ars de razele cosmice.

— Atunci de ce vă pierdeţi atîta timp cu asta ?

Şi Feathersome făcu semn cu capul spre camera de presiune.

— Păi, Ben dragă, trebuie să dăm impresia că o secţie întreagă a laboratorului nostru lucrează la cealaltă rachetă.

— Care cealaltă ?

— Cea cu care... cu care urmează să se înapoieze O'Donagan.

Senatorul înălţă din umeri şi porni mai departe, fără nici un cuvînt.

Intrînd în cabinetul lui Croyden, Feathersome scoase din buzunarul vestei o ţigară de foi, îi muşcă vîrful şi o aprinse. După cîteva clipe, încăperea se umplu de fum. Senatorul se instală confortabil într-un fotoliu.

— Mai ai 6 zile, Jack !

— Ştiu, Ben.

— Şi ?

— Mă rog în fiecare zi lui dumnezeu să reuşim !

— Asta este, într-adevăr, o măsură foarte eficace. Altele mai iei ?

„Exact ce-i fac eu lui Kriebel îmi face Ben mie" — se gîndi generalul.

— Mă străduiesc din răsputeri, Ben. Ştii că m-am lăsat şi de băutură ?

— Sacrificiile tale sînt emoţionante. Dar prefer să te îmbeţi şi să reuşeşti decît să fii treaz şi să dai greş ! Înţelegi ?

— O să încerc şi să fiu treaz, şi să reuşesc !

După o clipă de ezitare, Croyden continuă :

— Dacă mi-ai mai acorda totuşi o săptămînă sau două în plus...

Senatorul izbucni în rîs :

— Cum să nu, Jack ! Eu îți acord și o săptămînă, și două, și trei... Înțelegi ? Din păcate, nu ți le dau rușii. Sper că ai citit că au lansat a treia rachetă cosmică ! Și tu îmi ceri să-ți prelungesc termenul !

Croyden nu răspunse nimic. Ca întotdeauna, senatorul avea dreptate : de două zile, noua rachetă trimisă în cosmos de sovietici străbătea spațiile astrale, înconjurînd Luna și Pămîntul.

— Care e atmosfera pe aici ? întrebă Feathersome.

— Nu prea strălucită. Kriebel e foarte speriat și, bineînțeles, colaboratorii lui tremură...

— Hm ! Și O'Donagan ?

— O'Donagan începuse bine, dar s-a amestecat nevastă-sa și acum e foarte departe de a fi entuziast.

— Ce vrea nevastă-sa ?

— A mirosit că ceva nu-i în regulă și nu vrea să-l lase să plece.

— Aș fi curios să știu cum a ajuns să „miroasă ceva". O cunoști ?

— Da, a fost o dată pe la mine.

— E femeie tînără, drăguță ?

— D-da... S-ar putea spune că e destul de drăguță. Dar de ce întrebi ?

— Așa ! Nu cumva i-ai făcut tu curte și ai pălăvrăgit mai mult decît era nevoie ?

— Ben, cum poți să-ți închipui una ca asta ? ripostă, jignit, Croyden.

— Uite că-mi închipui ! Parcă nu te-aș cunoaște ! Jack, te sfătuiesc prietenește să nu te joci cu focul. Nu e momentul să pui totul în joc de dragul unei fuste !

— Dar, Ben, te asigur..., protestă generalul.

— Și eu te asigur ! Te asigur că dacă racheta nu ajunge în Lună, nu-ți va fi de loc moale. Înțelegi ?

Deodată, Croyden simți că nu mai este în stare să se stăpînească. Izbi cu amîndoi pumnii în spătarul fotoliului și zbieră :

— Destul ! M-am săturat ! M-am săturat pînă peste cap ! Asta nu mai e viață ! După ce mă zbucium atît, după ce mă spetesc muncind, după ce de atîta vreme n-am mai băut un pahar de whisky, vii tu și mă amenințí. Ducă-se dracului toate ! M-am săturat ! Îmi dau demisia !

Tăcu tot atît de brusc cum începuse să vorbească. Se aștepta ca senatorul să reacționeze cu violență. Dar Feathersome își păstră calmul. Deschise tacticos servieta din piele de focă, pe care o ținea pe genunchi, și scoase de acolo o foaie de hîrtie dactilografiată.

— Mă așteptam la asta, Jack, spuse el întinzîndu-i generalului foaia de hîrtie. Prevedeam că o să se sfîrșească așa încă din ziua în care am vorbit prima oară cu tine despre proiectul meu. Tu nu ești un om de talie să duci la bun sfîrșit o astfel de misiune. Înțelegi ?

Tu te urneşti foarte greu, în schimb te opreşti foarte repede. Semnează hîrtia asta, şi calvarul tău a luat sfîrşit.

Croyden trebui să facă un efort pentru a citi cele cîteva rînduri bătute la maşină:

„Domnule Ministru de Război,

Subsemnatul general Jack T. Croyden, comandant al bazei astronautice de la Jacksonville, cu onoare vă aduc la cunoştinţă că, nereuşind să aduc la îndeplinire sarcina ce mi-a fost încredinţată, vă rog să mă desărcinaţi din postul pe care îl deţin acceptînd demisia mea."

Croyden ridică ochii de pe hîrtie:

— Ce-i asta, Ben?

— Nu e destul de clar? Te-ai săturat de toate astea. Semnează şi ai scăpat!

Generalul îşi umezi buzele şi şopti:

— Asta înseamnă să-mi pun singur ştreangul de gît!

— Tot e mai bine decît să faci crize de isterie, ca aceea de adineauri.

Croyden rămase nemişcat în picioare, cu foaia de hîrtie în mînă.

— Dacă n-ai stilou, poftim, ţi-l dau pe al meu, spuse senatorul.

Croyden păru că se trezeşte din somn. Scutură din cap şi încercă să vorbească liniştit, deşi vocea îi tremura:

— Nu, Ben, mulţumesc. Nu îmi dau demisia... Şi pentru adineauri iartă-mă. M-au trădat nervii. N-o să se mai întîmple niciodată!

Rupse încet hîrtia în bucăţi mici. Feathersome îl privea în tăcere.

VIII

„Iubita mea Sue,

Îţi scriu azi, în ultima seară înainte de plecare. Îţi scriu cu speranţa că nu vei citi niciodată rîndurile acestea. Căci scrisoarea o încredinţez locotenentului Morrison, care nu ţi-o va transmite decît... decît dacă eu nu mă voi mai întoarce.

Frumoasa, dulcea, scumpa mea Sue! Cum aş putea să-ţi mulţumesc pentru toată fericirea pe care mi-ai dăruit-o? Nimeni nu a avut vreodată o soţie mai bună decît a mea! Cei cinci ani petrecuţi cu tine sînt cei mai minunaţi din viaţa mea şi dacă nu i-aş avea decît pe ei încă nu mi s-ar părea că am trăit în zadar.

Îmi vine îngrozitor de greu să mă despart de tine, Susan. Cu atît mai greu, cu cît în zilele acestea din urmă ne-am certat mai mult decît în toţi anii de cînd sîntem căsătoriţi. Dar ştiu că tot ce mi-ai spus, chiar şi învinuirile cele mai aspre, izvorau din dragostea ta pentru mine.

Cele cîteva zile care urmează ne vor arăta care dintre noi doi a avut dreptate. Fie ca eu să fi avut dreptate! Mă bucur dinainte la gîndul că voi rîde de tine şi de bănuielile tale. Şi parcă te aud că n-ai să vrei să recunoşti că ţi-a fost frică. «Mie? Mie mi-a fost frică? Ţi s-a părut, Michael!»

Cînd mă întorc din această expediție, îți promit... da, da, îți dau cuvîntul meu de onoare că timp de un an nu mai mă urc în nici un avion și, bineînțeles, în nici o rachetă. Poate doar la Long Island * să mă dau cu Tommy în călușei. Încolo nu voi mai călca decît pe pămîntul acesta, care de abia acuma îmi dau seama cît de drag îmi e.

Generalul Croyden mi-a spus că, dacă totul merge bine, o să capăt un premiu de 5.000 de dolari. Și pe toți ți-i dau ție, Susan, ca răsplată pentru chinurile și frămîntările prin care ai trecut. Sînt curios să știu ce-o să faci cu atîția bani !...

Ieri am fost chemat la senatorul Feathersome. Ți-am mai pomenit eu de dînsul. M-a întrebat cum mă simt, cum merg pregătirile, în sfîrșit s-a arătat, ca întotdeauna, foarte drăguț cu mine. Aflase că ai fost la generalul Croyden, probabil că chiar acesta i-a povestit. S-a amuzat foarte mult de spaima ta și mi-a spus că, îndată ce mă voi înapoia, ne va invita pe amîndoi la o masă și va fi necruțător cu tine.

Văzîndu-l atît de amabil, l-am rugat să-mi spună în ce fel te va ajuta în cazul cînd totuși se va întîmpla ceva rău. Senatorul a refuzat pur și simplu să discute această posibilitate. «De ce să vorbim despre lucruri imposibile ?» — m-a întrebat el. Așa că, vezi, nici vorbă nu poate fi că «mă aruncă în Lună».

De altfel, de mai bine de o săptămînă, fac în fiecare zi exerciții de pilotare a celei de-a doua rachete, cea cu care mă voi înapoia. Nu e chiar atît de complicat, cum m-am temut la început. Abia aștept să mă văd instalat în ea, zburînd spre tine, iubito !

Și dacă totuși lucrurile ies prost, dacă totuși acesta va fi ultimul meu drum ? Aș vrea să-mi iau rămas bun de la tine, draga mea Susan, și nu știu cum ! Ce să-ți spun despre Tommy decît că ți-l încredințez, ca și pe copilul nostru care încă nu s-a născut și despre care, dacă mor, nu voi ști niciodată dacă e băiat sau fată. N-o să-ți fie de loc ușor să-i crești, dar sînt convins că vei reuși să faci din ei oameni întregi, care să-ți semene ție. Și, dacă ai să găsești un bărbat bun, care să te iubească pe tine și pe copii așa cum meritați, să nu stai nici o clipă la îndoială și să te măriți cu el. Asta nu va însemna că dragostea ta pentru mine a fost cît de cît știrbită.

E tîrziu, Susan și trebuie să pornesc spre casă, unde mă aștepți tu. Aici, lîngă platforma de lansare, nu doarme nimeni în noaptea aceasta. Dar eu trebuie să mă odihnesc pentru ca mîine să fiu în formă.

Ce păcat că mi-a mai rămas așa de puțin timp ca să stau lîngă tine ! Aș mai avea atîtea să-ți spun ! Dacă aș fi singur, dacă nu te-aș avea pe tine și pe copii, cu atît mai ușor mi-ar fi mîine ! Dar așa, cînd racheta se va desprinde de pe pămînt, ducîndu-mă la sute de mii de kilometri depărtare de tine, voi simți cum mi se sfîșie inima, iubirea mea.

---

* Long Island — parc de distracție din suburbiile New Yorkului (n a.).

Susan, rămîi cu bine, soția mea dragă! Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!

MICHAEL"

IX

Ziua se anunța mohorîtă. Nori groși și cenușii se tîrau leneși, atît de aproape de pămînt încît etajele de sus ale clădirilor se pierdeau în pîcla lor lăptoasă. O clipă, Susan se bucură: poate că lansarea va fi amînată. Dar își dădu repede seama cît era de absurdă speranța ei. Cu viteza cu care mergea, rachetei nu-i trebuia decît o fracțiune de secundă ca să străbată cea mai înaltă pătură de nori.

Înainte de plecare, Michael îl îmbrățișă pe Tommy, care clipea somnoros:

— Unde te duci, tăticule?

— Tata se duce în Lună!

Tommy izbucni într-un rîs cristalin: pesemne că răspunsul i se părea o glumă. „Ce bine de el!" — îl invidie Susan. Michael îl strînse cu putere la piept.

— Au, tăticule, mă doare!

— Ce să-ți aducă tata de acolo?

— Un urs mare, galben, răspunse repede Tommy. Al meu nu mai are decît o mînă. Și i-au căzut și ochii... Mămico, tu nu mă săruți? De ce plîngi?

Afară îi aștepta una dintre mașinile bazei. Tot drumul nu scoaseră nici un cuvînt. Numai mîinile li se întîlniră și se încleștară una de cealaltă.

Lîngă platforma de lansare îi aștepta surprinzător de multă lume: civili, militari, cîteva femei elegante. Cînd coborîră din mașină, răsună un ropot de aplauze.

— Iată-l pe eroul nostru! strigă cineva.

Fulgerară luminile fotografilor, apoi se aprinseră cîteva reflectoare, orbindu-i. Abia cînd auzi glasul crainicului își dădu seama Susan că erau televizați:

— ...Însoțit de soția sa, Michael O'Donagan are un aer calm și hotărît. Doamna O'Donagan pare puțin cam palidă, dar nu-i de mirare. Oricare dintre stimatele noastre telespectatoare ar fi nițeluș emoționată dacă i-ar pleca soțul în Lună, nu-i așa?

„Nițeluș emoționată? — își spuse Susan. Nițeluș emoționată? Doamne, numai de n-aș leșina!"

Michael fu tîrît în dreptul microfonului, unde i se ceru să facă o declarație. Apoi cineva veni și o luă de braț și pe ea:

— E rîndul dv., doamnă O'Donagan, spuse crainicul cu vocea lui metalică și plină de o voioșie profesională. De la coasta Atlanticului pînă la cea a Pacificului, milioane de americani au acum ochii ațintiți asupra ecranelor de televiziune, deci asupra dv. Vă rugăm să

le spuneți ce gîndește soția primului om care pleacă în Lună cu cîteva minute înainte de începerea călătoriei.

Susan deschise gura, dar nici un sunet nu ieși printre buzele ei. Se clătină și, dacă n-ar fi sprijinit-o cineva, s-ar fi prăbușit. Cu ochiul lui exersat, telereporterul își dădu seama de primejdie și făcu semn operatorului să schimbe la iuțeală direcția obiectivului, îndreptîndu-l spre un grup care stătea de vorbă într-un colț mai retras:

— După cum vedeți, doamnelor și domnilor, emoția te lasă uneori fără glas. Profităm de ocazie pentru a vă prezenta cîteva personalități care vor asista la lansare. Cum era și firesc, se găsește de față senatorul Benjamin G. Feathersome, președintele Comisiei Congresului pentru astronautică, pe care toată lumea îl cunoaște mai bine sub porecla de „senatorul Lunii". Este, cu siguranță, un moment de mare triumf pentru politica consecventă de cucerire a spațiului pe care a dus-o senatorul Feathersome. Alături de dînsul mai pot fi remarcați...

Lui Susan i se părea că oamenii și lucrurile sînt învăluite într-o ceață deasă, care le estompa contururile, iar zgomotele ajungeau pînă la ea înnăbușite, de parcă ar fi venit de foarte departe. Îl urmărea din ochi pe Michael, căruia o mulțime de oameni îi strîngeau mîna zîmbindu-i sau bătîndu-l pe umăr. Un bărbat în vîrstă, uscățiv și cu fața suptă îl sărută pe amîndoi obrajii. Din nou izbucniră aplauze, și peste ele se ridică vocea crainicului de la televiziune:

— După cum ați văzut, senatorul Feathersome l-a îmbrățișat pe Michael O'Donagan în entuziasmul întregii asistențe.

Deodată megafonul hîrîi:

— Mai sînt zece minute pînă la lansare. Pe pistă nu rămîn decît tehnicienii. Rugăm pe toți ceilalți să treacă în blochausul de control. Repetăm: mai sînt zece minute pînă la lansare...

Se stîrni un freamăt general.

— Michael! strigă Susan, cuprinsă de groază.

Din doi pași, Michael fu lîngă ea și o luă în brațe. Susan își lipi obrajii de pieptul lui, și suspinele pe care și le stăpînea de atîta vreme o biruiră.

— Michael! Michael!

— Puteți asista acum, doamnelor și domnilor, la emoționanta scenă de despărțire dintre Michael O'Donagan și soția sa, strigă telereporterul.

— Michael! Michael, dragule, să te întorci cu bine, auzi?

— Sigur că mă întorc, Susan! Nu scapi tu de mine atît de ușor! Hai, nu mai plînge, ai să vezi că toate au să iasă perfect!

— Domnul O'Donagan este rugat să se prezinte la cabina de echipare.

— Rămîi cu bine, Susan! Ai grijă de tine... în starea ta, trebuie să fii cu foarte multă băgare de seamă.

Susan se agăță de Michael ca un om care se îneacă.

— Sue, nu uita să cumperi un urs mare, galben pentru Tommy. Am să spun că i l-am adus din Lună.

— Michael!

— Trebuie să plec, Susan, spuse el încetişor.

Susan simţi că pămîntul îi fuge de sub picioare şi că se scufundă într-un abis negru şi fără fund. Cînd îşi reveni, era in blochausul de control. O doamnă necunoscută, îmbrăcată într-un mantou de bizon, îi tampona fruntea cu o batistă minusculă care mirosea ameţitor a parfum.

— Ţi-e mai bine, draga mea? întrebă doamna pe un ton amabil.

— Unde e Michael?

— Domnul O'Donagan e în rachetă şi...

— Lansarea are loc peste două minute! anunţă megafonul.

Se făcu tăcere, o tăcere bruscă şi nefirească. Gîndurile lui Susan alergau deznădăjduite: „Nu se poate! Trebuie să se găsească cineva care să oprească nebunia asta. Nu se poate să se întimple, nu se poate!" La cîţiva paşi distanţă se găsea generalul Croyden şi, lîngă el, bătrînelul care-l sărutase pe Michael, senatorul Feathersome. Dar nici unul dintre ei nu mişca. Priveau amîndoi, ca hipnotizaţi, prin fereastra uriaşă a blochausului spre rampa de lansare, unde, ca un imens obuz, se înălţa racheta.

— Lansarea are loc peste un minut, vorbi iar megafonul.

Şi continuă:

— 59 de secunde... 58... 57... 56...

„Poate s-a stricat ceva... Nu se poate să plece..."

— 53... 52... 51...

„Michael! Michael, iubitule, nu vreau să te pierd!"

— 48... 47... 46...

Tensiunea era insuportabilă. În jurul lui Susan, oamenii respirau repede, cu gurile întredeschise, şi feţele lor erau livide.

— 41... 40... 39...

„Numără prea repede... De ce se grăbeşte aşa?"

O durere ascuţită îi sfîrteca inima, şi umerii i se încovoiau sub o povară nevăzută care o strivea încetul cu încetul.

— 20... 19... 18...

„Nu, o să mă trezesc... E un coşmar, un coşmar groaznic, dar o să se sfîrşească. Aşa am visat şi după ce a făcut zborul acela de anul trecut... Am visat că avionul a luat foc în aer. Dar pe urmă m-am trezit. Am să mă trezesc şi acum... Nu-i adevărat, nimic de aici nu-i adevărat."

— 9... 8... 7... 6...

„Michael! Michael! Michael!"

— 3... 2...

„Michael!"

— ZERO!

Vuietul zgudui din temelii blochausul. Racheta se înălță într-o jerbă de flăcări albe, la început încet, parcă abia urnindu-se, apoi din ce în ce mai repede, sfîșiind norii vineții și topindu-se în văzduh.

Ca și cum s-ar fi risipit un farmec, oamenii începură să se miște, să vorbească, să tușească.

— Este cazul să vă felicităm, domnule general, spuse cineva. E un mare...

Bubuitura fu foarte slabă, dar o auziră cu toții. Incremeniră. Vocea din megafon se auzi din nou, dar acum era șovăitoare, se poticnea la fiecare cuvînt:

— Din nenorocire... a avut loc... un accident... Racheta a explodat... la înălțimea de...

— Michael!

Țipătul lui Susan îi făcu să tresară. Înainte ca cineva să fi putut schița un gest, ea căzu, izbindu-se greu de pardoseala de ciment. De pretutindeni țîșneau exclamații, întrebări, strigăte. Singurul care nu-și pierdu capul fu telereporterul. El se apropie cu camera și microfonul de Feathersome:

— V-aș ruga, domnule senator, să faceți o scurtă declarație pentru telespectatorii noștri în legătură cu acest nefericit accident.

Feathersome își drese glasul:

— Fără îndoială, în astfel de clipe este foarte greu să vorbești. O nesfîrșită durere mă copleșește. Mă doare nu numai eșecul încercării noastre, ci, în primul rînd, pierderea valorosului nostru aviator Michael O'Donagan. Fie ca soția sa... văduva sa... care se găsește aci, printre noi, să afle în cuvintele mele expresia celor mai sincere regrete și condoleanțe.

Feathersome înălță bărbia și continuă:

— Vreau totodată să asigur opinia publică americană că măsurile cele mai aspre vor fi luate împotriva celor vinovați de acest eșec. Voi cere Congresului să instituie o comisie de anchetă care să stabilească partea de răspundere ce revine fiecăruia dintre cei care lucrează la baza astronautică de la Jacksonville. Nu mă sfiesc să declar, încă de pe acum, că socotesc drept principal vinovat pe comandantul acestei baze, generalul Croyden. In repetate rînduri i-am cerut să nu se pripească, să întîrzie lansarea rachetei pînă va avea deplina certitudine a succesului. Tot de atîtea ori, generalul Croyden mi-a garantat deplina reușită...

De data aceasta, bubuitura răsună mult mai puternică și mai aproape. Femeile, care se strînseseră în jurul lui Susan, scoaseră strigăte de spaimă și se produse un început de panică. Tot telereporterul fu cel dintîi care își dădu seama că nu era decît o împușcătură. Lîngă perete zăcea trupul neînsuflețit al lui Croyden, atît de chircit încît părea mult mai scund decît fusese în realitate. În mîna dreaptă ținea pistolul, care mai fumega încă.

POST SCRIPTUM

Autorul acestei povestiri şi redacţia colecţiei ţin să precizeze că, după informaţiile lor, pînă acum nici un om nu a fost aruncat în spaţiul cosmic. De altfel, orice asemănare de oameni sau situaţii se datoreşte doar unei pure întîmplări.

Totodată însă este neîndoios că mai există înrăiţi aţîţători la război pe care succesele ştiinţei şi tehnicii sovietice îi scot din sărite, iar ideea destinderii în relaţiile internaţionale îi îngrozeşte. Tocmai aceşti oameni au servit drept model personajelor ficţiunii publicate de noi.

SFÎRŞIT

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. STALIN"
sub comanda nr. 91650

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire,
muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică" și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU